

Jas, přistála tvoje kosmická loď. Tak si nasedni.

Sobota 7. května
●●●●●●●●●●●●●●●●

Slunce svítí jako velká žlutá svítivá... no... planeta v plamenech.

Jóóóóóó!

10.00

Je to divný, ale projednou se neploužím světem sama samička opuštěná, ale zlehka si vyšlapuju vesmírem skoro šťastnejch.

10.10

Stalo se něco zázračného. Můj Vati, světově proslulej cvok a placenej člen Klubu nemožnejch, jednou jedinkrát za celý svůj život udělal něco správně. Jedeme do Hamburgrova. Fakt.

A hádejte, kdo už tam je? Kromě spousty lidí v obrovskéjch, bláznivě barevnějch trenýrkách a toho chlápka, co je napůl kuře a napůl plukovník? Já vám to povím, kdo tam je, Bůh lááááásky tam je! Masimo, Italskej hřebec jel navštívit svoje starouše, a mě, svoji bezbeďarovou skoroholku nechal tady, v zemi Vildy Shakespeara. Nebo si to aspoň myslí! Jen si představte, jak bude skákat radostí, až se tam najednou objevím a řeknu mu „Čáves!“ nebo co tam tak říkají.

A začne zámořskej líbací festival.

10.15

Má to jedinou masařku, Vati nás nutí jet na nějakej nemožnej sraz klaunskéjch aut.

10.20

A jede s náma strejda Eddie, nejplešatější chlápek na planetě.

10.25

Ale při troše štěstí je oba zavřou za neslušný obnažování, jen si navlíknou ty svý kožený řidičský kalhoty.

10.30

Plná radosti ze života, která tak neodmyslitelně patří k mý přitažlivý, ale skromný osobnosti, volám svý nejlepší kámošce.

„Jas, to jsem *mich*, tvoje *sehr gut* kámoška. Volám, protože mám *wunderbar* zprávu!“

„Panebože. Koukni, Tom odjíždí už za týden, a zrovna jsme třídili moje –“

„Jas, já nemůžu ztrácet čas debatama o tvý sbírce kalhotek; to je mezi tebou a Tomem... vlastně doslova... hahaha. Chápeš? Chápeš to? Kalhotky mezi tebou a Tygrem... chápeš...?“

Jenže jak jsem už z dlouhý a únavný zkušenosti mohla vědět, plejtvat vtípem na Jazzimínu je zbytečnost. Tak jsem to vzala zkrátka.

„Jedu do Hamburgrova za Masimem, za tím úžasným Bohem láááááský celýho vesmíru a ještě dál. A zase zpátky.“

„Ty kecáš.“

„Nekecám.“

„Jak to?“

Vysvětlila jsem Jas, proč tam jedeme, a o tom „Čáves!“

a vůbec, jenomže ona byla jako vždycky studená jako psí čumák.

„A kde Masimo v tom Hamburgově bude?“

„Hahaha!!!“

„Ty to nevíš, co?“

„No, ještě ne, ale –“

„Může být kdekoliv.“

„No jo, ale Amerika snad není tak velká, ne?“

„To teda je.“

Zasmála jsem se. Nic mi nemohlo zkazit skvělou náladu, dokonce ani šprtounský štourání slečny Velkokalhotková.

Povídám: „Tak velká jako tvoje trenýrky na tělák?“

Ticho.

„No tak, Jas, buď ráda, že já jsem ráda.“

„No jo, ty si v pohodě, tobě se líbí každou chvíli někdo, ale se mnou a s Tomem je to jiný – on odjede do Ptakopyskova a já tady zůstanu úplně sama.“

Panebože.

Tygr jede do Země velkejch bílejch paků jenom na pár týdnů, ale já stejně budu muset poslouchat, jak Jas fňuká a blábolí nesmysly o tom, jak spolu sbírali větvičky. Ale než stačila začít vykládat o mlžích a kukačcích vývržkách, tak mě popadla inspirace.

„Jas, hele, já mám tak geniální plán, že to překvapilo dokonce i mě samotnou, a možná si za to dám nějakou tu cenu.“

Nezeptala se ani „Co to je za plán?“ Jenom mlčela.

Povídám: „Ty ani nechceš vědět jakej, Jas?“

„Stejně to bude blbost.“

„No skvěle, tak ti pěkně děkuju. Tak to tě s tím teda nebudu obtěžovat. I když jde o tebe a tvoje štěstí a je to *tres bon* a ohromně *gut*. *Au revoir*. *Bonne chance*.“

A položila jsem telefon. Dokonce ani Jas mi nedokáže zkazit náladu. Tralalalala.

11.00

Nejspíš bych si měla začít plánovat, co si na tu výpravu za láskou vezmu na sebe. Co Hamburgeráci vlastně nosej? Nejspíš kovbojský klobouky.

11.10

Co jsem slyšela, Hamburgeráci si potrpěj na hygienu. Pořád jsou pod sprchou a tak. Takže doufám, že se celníci nepodívají Libby do tašky a neuvídej tam její noční dečičku, jinak jsme všichni v háji.

To je strašný, co já s tím mám starostí. Nejspíš bych si měla trochu schrupnout a pak si začít plánovat kosmetickou přípravu.

11.11

To zrovna.

„Žiží, Žiží, to sem jáááá! Sem zrovna byla čúúúúúúrat!“

Moje milovaná sestřička rozkopla dveře do mého pokoje. Hurá.

11.13

Panebože, má s sebou svoje „kamavády“ – Barbie potápěčku, koníka Charlieho, petržel a šilhavýho Gordyho. Gordy má domácí vězení, protože ještě není očkovanej, takže ho nemůžeme vypustit do divoký džungle naší ulice. Haha. Chtěla bych vidět takovou odolnou bakterii, aby si troufla si to s ním rozdat.

Když se všichni uvelebili v mojí posteli, dole zazvonil telefon a táta to vzal. Pak Vati zavolal: „Georgie, honem, některá tvoje kámoška ti chce hodinku dvě vykládat z tátovýho telefonu nesmysly.“

Tedy vzor šarmu můj táta zrovna není; na druhou stranu, opatřil mi vstupenku do ráje. Nesmím zapomínat, že i když

je úplně nemožnej, postaral se mi o cestu za Láááááskostro-
jem.

Masimoburgrov!

Křikla jsem dolů: „Díky, tati. Hned jsem tam, a pak bych
ti třeba mohla pro radost zahrát na piáno, ne?“

Nemáme piáno, ale důležitá je snaha.

11.15

Byla to Jasněna střelená – he he he. Já věděla, že to nevy-
drží a bude chtít vědět, co to je za plán.

Povídám: „Tak co, chceš vědět, co to je za plán?“

„No, třeba.“

„Ne, Jas, ty z toho nejsi dost nadšená. Zkus to líp.“

„To nejde.“

„Ale jde. Hlavu vzhůru a tak dál. Směj se a svět se bude
smát s tebou. No tak, přece jsi hrozně zvědavá, co je to za
plán, zvláště proto, že se tě týká, moje milá chlupatá kama-
rádko.“

„Nejsem chlupatá.“

„No jasně, nejsi, ale vyhýbej se cirkusům, jo?“

„Drž zobák. No tak mi řekni, co máš za plán. I když, jestli
mi nehodláš dát prachy, abych mohla jet s Tomem do Pta-
kopyskova, tak –“

„Jas, zapomeň na Tygra. Ten se tam bude válet v poto-
kách s Robbiem a objímat vačnatce, ten by ti stejně k něče-
mu nebyl. Ale my dvě spolu vyrazíme na cesty.“

„Na jaké cesty?“

„No tak poslouchej: Až pojedu do Hamburgrova – tak
pojedeš se mnou! Chápeš? Autem napříč Amerikou, ty a já.
Budeme jako Thelma a Louise!“

„Nejmenujeme se Thelma a Louise.“

„Ale to já vím, jenom říkám, že budeme JAKO ONY!“

„A nejsme Američanky.“

„To vím, ale –“

„A ani jedna neumíme řídit.“

Panebože.

Povídám: „Jas, přistála tvoje kosmická loď. Tak si nasedni.“

12.00

Hahaha, Jasněna Střelená konečně dostala rozum (trochu). Ucítila zábavu a chce se mnou jet do Hamburgrova. HODNĚ. Takže teď už stačí jen přesvědčit naše rodiče, aby nám to dovolili. Máme dvojitej plán.

První možnost je vzít útokem naše Mutti a Vati a svým osobním kouzlem je přesvědčit, aby mohla Jas jet se mnou do Ameriky. (A taky aby jí dali hromadu prachů na utrácení.) Budeme na ně hrozně milý a hodný a budeme je poslouchat, i když budou donekonečna žvanit o Beatles. Už jsem si to škemráni zkoušela, a museli by bejt z kamene, aby mi nevyklopili všechno, co mají v peněžence.

Ale jestli se to nepovede a oni odmítnou, tak je tu ještě druhá možnost – neustálý stížnosti. Znáte to – „Všechny moje kámošky si můžou s sebou na prázdniny někoho vzít. Proč já JEDINÁ na celým světě nesmím? Proč jenom já? Proč? Proč proč proč proč?“

„Proč?“

„To je přece tááák strašně nefér.“

„Proč?“

Přede dveřma obýváku

21.10

Tak, to by bylo. Oblíkla jsem si starý pyžamo s Teletabíka-ma, abych byla co nejroztomiloznější.

U obýváku

Mutti a Vati seděli na pohovce, úplně zamotaní do sebe. Viděla jsem máminy kalhotky. Brrr. A závěsy nebyly zatažené; do-

vnitř mohl vidět každéj. Kdyby kolem šel nějakéj tlustoch, třeba by si myslel, že je to bordel pro vypasenejší chlápky. Už jsem to chtěla říct, když jsem si vzpomněla na první možnost. Tak povídám: „Dobrý večer, mami, tati.“

Vati se na mě ani nepodíval a zeptal se: „Kolik?“

Přitažlivě jsem se zasmála.

„Ale tati, tady nejde o materiální záležitosti, tady jde o přátelství a lásku a –“

Máma mě nenechala domluvit. „Mně je jedno, kolik tvých kamarádek má piercing v pupíku. Ty ho mít nebudeš.“

„Ale –“

Jenže ona se nenechala zarazit. „Pro tetování to platí taky.“

„Ale –“

Pak se přidal i táta. „A ne, nepořídíme ti byt v Paříži a sluhu, aby za tebe dělal úkoly.“

To měl asi být vtip. Ha ha. Uvažovala jsem o tom, že tátovi řeknu, jak v letecký helmě a kožený bundě připomínal Rosie madam z bordelu, jenže pak jsem si vzpomněla, že mám vlastně bejt roztomilá, a přinutila jsem se rozehrát na rtech drobněj úsměv.

„Vy dva!!! Vy pořád děláte jenom samý vtipy, vy diblíci. No, ale jde mi jenom o to... no... ona Jas je, jako, celá mimo, protože Tom jede do Ptakopyskova, a... no, je to moje kámoška, a... já bych taky byla ráda, kdyby... no... kdyby... mohla by?“

Vati se zeptal: „Co jestli by mohla? Přestěhovat se sem? Levitovat? Co?“

Kousla jsem do toho. „No, mohla by jet s náma do Hamburgrova?“

22.00

Oboje rodiče souhlasili. Neuvěřitelný. Tedy, u rodičů Jas mě to zase tak moc nepřekvapuje, protože koneckonců, nejsou to úplní cvoci. Ale naši?

Divný.